Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 12 września 2019 r.*

Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/776 – Przywóz rowerów wysyłanych z Kambodży, Pakistanu i Filipin – Rozszerzenie na ten przywóz ostatecznego cła antydumpingowego wprowadzonego na przywóz rowerów pochodzących z Chin – Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 – Artykuł 13 – Obejście – Działalność montażowa – Pochodzenie („provenance" i „origine") części rowerowych – Części wysłane z Chin na Sri Lankę, poddane obróbce w Sri Lance, a następnie wysłane do Pakistanu w celu montażu

W sprawie C-709/17 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 18 grudnia 2017 r.,

Komisja Europejska, reprezentowana przez M. Françę, J.F. Brakelanda oraz A. Demeneix, działających w charakterze pełnomocników,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd, z siedzibą w Karachi (Pakistan), reprezentowana przez M.P. Bentleya, QC,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

European Bicycle Manufacturers Association (EBMA), reprezentowana przez J. Becka, solicitor, oraz adwokata L. Ruessmanna,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes izby, K. Jürimäe (sprawozdawca), D. Šváby, S. Rodin i N. Piçarra, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 30 stycznia 2019 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 10 kwietnia 2019 r.,

* Język postępowania: angielski.

wydaje następujący

Wyrok

1 W swych odwołaniach Komisja Europejska wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 10 października 2017 r., Kolachi Raj Industrial/Komisja (T-435/15, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2017:712), w którym Sąd stwierdził nieważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/776 z dnia 18 maja 2015 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, wprowadzone rozporządzeniem Rady (UE) nr 502/2013 wobec przywozu rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Kambodży, Pakistanu i Filipin, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kambodży, Pakistanu i Filipin (Dz.U. 2015, L 122, s. 4, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem") w zakresie, w jakim dotyczy ono Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd (zwanej dalej „Kolachi Raj").

Ramy prawne

2 W chwili zaistnienia okoliczności faktycznych leżących u podstaw sporu przepisy regulujące przyjęcie środków antydumpingowych przez Unię Europejską były zawarte w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22), zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014 z dnia 15 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 18, s. 1) (zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym").

3 Motyw 19 rozporządzenia podstawowego przewidywał:

„[…] Wielostronne negocjacje w tej sprawie dotychczas nie przyniosły rezultatu. W oczekiwaniu na wynik przekazania sprawy do Komitetu Antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu (WTO) konieczne jest, aby prawo [Unii] zawierało przepisy dotyczące praktyk polegających na montażu produktów w [Unii] lub kraju trzecim w celu obejścia środków antydumpingowych".

4 Artykuł 13 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Obejście środków", miał następujące brzmienie:

„1. Cła antydumpingowe nałożone na podstawie niniejszego rozporządzenia można rozszerzyć tak, aby objęły przywóz z państw trzecich, których dotyczy środek, produktów podobnych, zarówno nieznacznie zmodyfikowanych, jak też niemodyfikowanych, lub nieznacznie zmodyfikowanych produktów podobnych, lub też ich części, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone. Cła antydumpingowe nieprzekraczające pozostałych ceł antydumpingowych nałożonych stosownie do art. 9 ust. 5 można rozszerzyć tak, aby objęły przywożone towary od przedsiębiorców korzystających z ceł indywidualnych w krajach, których dotyczy środek, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone. Obejście ceł określa się jako zmianę struktury handlu między państwami trzecimi a [Unią] lub między poszczególnymi przedsiębiorcami w kraju, którego dotyczy środek, a [Unią], wynikającą z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia poza nałożonym cłem, przy czym istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła w odniesieniu do cen lub ilości podobnych produktów, jak również dowody na istnienie dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości uprzednio ustalonych dla tych produktów, jeśli jest to konieczne stosownie do przepisów art. 2.

Praktyka, proces lub prace, o których mowa w akapicie pierwszym, polegają między innymi na nieznacznej modyfikacji przedmiotowego towaru, tak aby podlegał on zakwalifikowaniu pod takie regulacje celne, które zazwyczaj nie są objęte środkami, pod warunkiem że zmiana taka nie zmienia

istotnej charakterystyki tego towaru; wysyłce towaru objętego środkiem za pośrednictwem państw trzecich; reorganizowaniu przez eksporterów lub producentów ich struktury lub kanałów sprzedaży w kraju objętym środkiem, aby ostatecznie wyeksportować własne towary do [Unii] za pośrednictwem producentów korzystających z indywidualnej stawki celnej niższej od stawki mającej zastosowanie dla towarów tych wytwórców; oraz, w okolicznościach wskazanych w ust. 2, montażu części poprzez ich składanie w [Unii] lub kraju trzecim.

2. Działalność montażową prowadzoną w [Unii] lub w państwie trzecim uznaje się za mającą na celu obejście obowiązujących środków, jeżeli:

a) rozpoczęła się lub znacznie się zwiększyła po lub tuż przed wszczęciem postępowania antydumpingowego, zaś części pochodzą z kraju objętego środkami; oraz

b) części te stanowią 60% lub więcej łącznej wartości wszystkich części zmontowanego produktu, przy czym w żadnym wypadku za obejście środków nie zostanie uznana sytuacja, w której wartość dodana do części wykorzystanych w trakcie montażu lub wykończenia przekracza 25% kosztów produkcji;

c) efekty ochronne cła są osłabione w odniesieniu do cen lub ilości zmontowanych produktów podobnych i istnieją dowody na istnienie dumpingu w stosunku do wartości normalnych uprzednio ustalonych dla produktów podobnych lub zbliżonych.

3. Postępowania na mocy niniejszego artykułu wszczyna się z inicjatywy Komisji, na wniosek państwa członkowskiego lub każdej zainteresowanej strony w przypadkach, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody dotyczące czynników wymienionych w ust. 1. Wszczęcie następuje w drodze rozporządzenia Komisji, które może także nakazać organom celnym poddanie przywozu rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 lub żądanie gwarancji. Komisja informuje państwa członkowskie, gdy zainteresowana strona lub państwo członkowskie wystąpiły z wnioskiem uzasadniającym wszczęcie dochodzenia, a Komisja zakończyła jego analizę, lub gdy Komisja samodzielnie ustaliła, że należy wszcząć postępowanie.

Postępowania prowadzone są przez Komisję. Mogą jej towarzyszyć organy celne, a postępowania są kończone w ciągu dziewięciu miesięcy.

W przypadku gdy ostatecznie ustalone fakty uzasadnią rozszerzanie środków, rozszerzenia tego dokonuje Komisja zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3. Rozszerzenie skutkuje począwszy od daty nałożenia obowiązku rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Odpowiednie przepisy proceduralne niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wszczynania i prowadzenia dochodzeń mają zastosowanie na podstawie niniejszego artykułu.

4. Przywożone towary nie podlegają rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 ani środkom, w przypadku gdy handel nimi prowadzą przedsiębiorstwa korzystające ze zwolnień. Wnioski o przyznanie zwolnienia wraz ze stosownymi dowodami przedstawia się w terminach wskazanych we wszczynającym dochodzenie rozporządzeniu Komisji. W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są poza [Unią], zwolnienie może zostać przyznane producentom przedmiotowego towaru, którzy wykażą, że nie są związani z żadnym z producentów objętych środkiem oraz że uznano, iż nie biorą udziału w praktyce obejścia środków, stosownie do definicji w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są wewnątrz [Unii], zwolnienie może zostać przyznane importerom, którzy wykażą, że nie są w żaden sposób związani z producentami objętymi środkami.

Zwolnienia te przyznawane są w drodze decyzji Komisji i pozostają w mocy w okresie i na warunkach w niej przewidzianych. Komisja informuje państwa członkowskie, gdy zakończy swoją analizę.

Pod warunkiem spełnienia wymagań ustanowionych w art. 11 ust. 4 zwolnienia można przyznać także po zakończeniu postępowania prowadzącego do rozszerzenia środków.

Po upływie co najmniej roku od rozszerzenia środka oraz w przypadku złożenia wniosku lub możliwości złożenia wniosku o zwolnienie przez znaczącą liczbę stron Komisja może zadecydować o wszczęciu przeglądu rozszerzenia środka. Każdy taki przegląd jest prowadzony zgodnie z art. 11 ust. 5, mającym zastosowanie do przeglądu na podstawie art. 11 ust. 3.

5. Przepisy niniejszego artykułu nie wyłączają zwykłego stosowania obowiązujących przepisów dotyczących ceł".

5 Artykuł 16 rozporządzenia podstawowego stanowił:

„1. Komisja, gdy uznaje to za właściwe, przeprowadza wizyty w celu zbadania dokumentacji importerów, eksporterów, handlowców, agentów, producentów, stowarzyszeń i organizacji zawodowych oraz w celu weryfikacji dostarczonych informacji dotyczących dumpingu i szkody. W przypadku braku właściwej i terminowej odpowiedzi Komisja może podjąć decyzję o nieprzeprowadzaniu wizyty weryfikacyjnej.

[…]

3. Zainteresowane firmy powiadamia się o charakterze informacji, które będą objęte weryfikacją podczas wizyty, oraz o innych informacjach, które muszą zostać przedstawione podczas takiej wizyty, co nie wyklucza możliwości żądania podczas weryfikacji, w świetle uzyskanych informacji, dalszych szczegółów.

[…]".

6 Artykuł 18 rozporządzenia podstawowego przewidywał:

„1. Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu albo znacznie utrudnia postępowanie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne. W przypadku podania przez stronę zainteresowaną błędnych lub mylących informacji informacje te nie zostaną uwzględnione, a użyte zostaną fakty dostępne. Zainteresowane strony informuje się o konsekwencjach braku współpracy.

[…]

3. W przypadku gdy zainteresowana strona przekaże informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała dokładając wszelkich starań.

[…]

6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, tak że odpowiednie informacje pozostają nieujawnione, wynik może być mniej korzystny dla tej strony niż ten, który miałby miejsce w przypadku pełnej współpracy".

Okoliczności powstania sporu i sporne rozporządzenie

7 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–27 zaskarżonego wyroku. Dla celów niniejszego postępowania można je streścić następująco.

8 W 1993 r. Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 30,6% na przywóz do Unii rowerów pochodzących z Chin. To cło antydumpingowe zostało utrzymane na tym samym poziomie w późniejszym okresie. W 2005 r. wspomniane cło zostało podwyższone do 48,5%. Zostało ono utrzymane na tym ostatnim poziomie na mocy rozporządzenia Rady (UE) nr 502/2013 z dnia 29 maja 2013 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 990/2011 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2013, L 153, s. 17).

9 To cło antydumpingowe zostało rozszerzone w 2013 r. na przywóz rowerów wysyłanych między innymi ze Sri Lanki, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z tego państwa, w wyniku dochodzenia dotyczącego obchodzenia środków prowadzonego na podstawie art. 13 rozporządzenia podstawowego.

10 W 2014 r. w następstwie nowej skargi Komisja wszczęła dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych na mocy rozporządzenia nr 502/2013 poprzez przywóz rowerów wysyłanych z Kambodży, Pakistanu i Filipin.

11 Kolachi Raj, spółka prawa pakistańskiego, uczestniczyła w tym dochodzeniu. Z uwag zawartych w dokumencie zatytułowanym „Formularz dla spółek wnioskujących o zwolnienie z ewentualnego rozszerzenia cła", który wypełniła ta spółka, wynikało, że kupowała ona części rowerowe ze Sri Lanki i Chin w celu montażu rowerów w Pakistanie. Kolachi Raj wskazała jako dostawców pięć spółek, wśród których znajdowały się Great Cycles Pvt Ltd i Flying Horse Pvt Ltd. Kolachi Raj podała, że jej właściciel oraz właściciel Great Cycles to jedna i ta sama osoba fizyczna.

12 W dniach 17 i 18 lutego 2015 r. Komisja przeprowadziła kontrole w pomieszczeniach Great Cycles w Katunayake (Sri Lanka) w celu ustalenia w szczególności, czy proporcja części rowerowych pochodzących z Chin wynosiła – jak twierdziła Kolachi Raj – mniej niż 60% wartości wszystkich części wykorzystywanych w działalności montażowej prowadzonej przez Kolachi Raj w Pakistanie. Komisja postanowiła skoncentrować swoje dochodzenie na danych dotyczących Flying Horse, od których Kolachi Raj zakupiła 93% części rowerowych używanych w działalności montażowej. Flying Horse, zgodnie z informacjami dostarczonymi przez Kolachi Raj, nie była z nią związana i była pośrednikiem, który kupował części w niemalże równej proporcji – odpowiednio 46% i 47% wszystkich części rowerowych wykorzystywanych w działalności montażowej prowadzonej przez Kolachi Raj w Pakistanie – w Chinach i w Sri Lance i odsprzedawał je Kolachi Raj.

13 Okazało się, że Flying Horse kupował znaczną ilość ram, widelców rowerowych, aluminiowych obręczy i plastikowych kół od Great Cycles, producenta części rowerowych z siedzibą w Sri Lance powiązanego z Kolachi Raj. Opony i taśmy do obręczy były z kolei kupowane od Vechenson Limited, producenta części rowerowych z siedzibą również w Sri Lance, niepowiązanego z Kolachi Raj. Stwierdziwszy szereg nieprawidłowości, Komisja wyraziła wątpliwości co do stosunku istniejącego pomiędzy Kolachi Raj a Flying Horse.

14 Komisja uznała, że części rowerowe zakupione za pośrednictwem Flying Horse od Vechenson pochodziły ze Sri Lanki. Odrzuciła ona natomiast przedstawione przez Kolachi Raj świadectwa pochodzenia na formularzu A wydane przez ministerstwo handlu Demokratyczno-Socjalistycznej Republiki Sri Lanki, a dotyczące części rowerowych zakupionych, za pośrednictwem Flying Horse, od Great Cycles (zwane dalej „świadectwami pochodzenia").

15 W tych okolicznościach, opierając się na dowodach dostarczonych przez Kolachi Raj w odniesieniu do kosztów wytworzenia części wytwarzanych przez Great Cycles w Sri Lance w okresie objętym dochodzeniem, Komisja obliczyła, że ponad 65% całości surowców wykorzystywanych do produkcji tych części rowerowych na Sri Lance pochodziło z Chin, podczas gdy 31% tej całości pochodziło ze Sri Lanki, oraz że wartość dodana do tych surowców w procesie produkcji wspomnianych części w Sri Lance stanowiła mniej niż 25%. Stwierdziła ona, że Kolachi Raj uczestniczyła w czynnościach związanych z obchodzeniem środków i poinformowała ją o tym wniosku w dniu 13 marca 2015 r.

16 W uwagach na piśmie z dnia 27 marca 2015 r. dotyczących wniosków Komisji Kolachi Raj podniosła, że z prawnego punktu widzenia nie była uprawniona do podważenia pochodzenia z Sri Lanki części, które zostały jej dostarczone przez Great Cycles.

17 W dniu 18 maja 2015 r. Komisja przyjęła sporne rozporządzenie.

18 W motywie 22 tego rozporządzenia Komisja podnosi w szczególności, że Kolachi Raj została uznana za współpracującą w toku dochodzenia.

19 W pkt 2.5.3 uzasadnienia tego rozporządzenia, zatytułowanym „Pakistan", jego motywy 94–106 są poświęcone dochodzeniu Komisji dotyczącemu Kolachi Raj. Tytułem wstępu Komisja podkreśla w motywie 94 rzeczonego rozporządzenia powiązania istniejące pomiędzy Kolachi Raj a „przedsiębiorstwem w Sri Lance, które było objęte poprzednim dochodzeniem w sprawie obejścia środków i podlega rozszerzonym środkom", dodając, że udziałowcy tego przedsiębiorstwa utworzyli przedsiębiorstwo w Kambodży, które także dokonywało wywozu rowerów do Unii, oraz że „[przedsiębiorstwo to] nie współpracowało w niniejszym dochodzeniu, mimo że dokonywało wywozu produktu objętego dochodzeniem na rynek Unii w 2013 r.". Komisja stwierdziła również w tym samym motywie, że w okresie sprawozdawczym kambodżańskie przedsiębiorstwo zakończyło swoją działalność w Kambodży i przeniosło działalność do powiązanego przedsiębiorstwa z siedzibą w Pakistanie.

20 W motywie 96 spornego rozporządzenia Komisja podkreśliła, że w dochodzeniu nie stwierdzono żadnych praktyk przeładunku produktów pochodzących z Chin za pośrednictwem Pakistanu, a w jego motywach 98 i 99 przedstawiła nieprawidłowości, które stwierdziła w toku tego dochodzenia. Następnie Komisja poświęciła motywy 100 i 101 spornego rozporządzenia kwestii wartości dowodowej świadectw pochodzenia na formularzu A, a także proporcji surowców pochodzących z Chin wykorzystywanych do produkcji części rowerowych w Sri Lance. Motyw 100 tego rozporządzenia przedstawia argumenty Kolachi Raj, zaś motyw 101 tego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„Jak wyjaśniono w motywie 98 […] świadectwa pochodzenia nie zostały uznane za wystarczający dowód pochodzenia części rowerowych zakupionych w Sri Lance, ponieważ nie zostały wydane na podstawie rzeczywistych kosztów produkcji, lecz na prognozie kosztów produkcji w przyszłości, co nie gwarantuje, że te części rowerowe zostały rzeczywiście wyprodukowane zgodnie z prognozowanymi kosztami. Ponadto należy jasno stwierdzić, że Komisja nie podważa zasadniczo metodologii wydawania formularzy A/świadectw pochodzenia w Sri Lance, co wykracza poza zakres niniejszego dochodzenia, a jedynie ocenia, czy w tym przypadku spełnione zostały warunki przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. W tej sytuacji, choć uznaje się, że art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego jako taki faktycznie nie stanowi reguły pochodzenia, Komisja miała słuszne powody, żeby dojść do wniosku, iż te części pochodziły z Chin, jako że zostały one wyprodukowane przy użyciu ponad 60% surowców z Chin, a ich wartość dodana stanowiła mniej niż 25% kosztów produkcji. W związku z tym wszystkie powyższe twierdzenia zostały odrzucone".

21 Komisja uznała zatem w motywie 104 spornego rozporządzenia, że w ramach dochodzenia nie ujawniono „żadnej racjonalnej przyczyny ani ekonomicznego uzasadnienia dla działalności montażowej poza unikaniem środków obowiązujących wobec produktu objętego postępowaniem".

22 Komisja stwierdziła ponadto w motywie 147 spornego rozporządzenia istnienie „znacznego dumpingu" w odniesieniu do Pakistanu i wykluczyła w motywie 163 tego rozporządzenia możliwość przyznania Kolachi Raj zwolnienia z ewentualnych rozszerzonych środków.

23 Zgodnie z art. 1 ust. 1 spornego rozporządzenia ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 48,5%, nałożone na przywóz rowerów pochodzących z Chin zostało rozszerzone na przywóz rowerów wysyłanych z Pakistanu, niezależnie od tego, czy zostały zgłoszone one jako pochodzące z tego państwa.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

24 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 lipca 2015 r. Kolachi Raj wniosła skargę mającą na celu doprowadzenie do stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim rozporządzenie to jej dotyczy.

25 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 listopada 2015 r. European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) złożyła wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji. Prezes siódmej izby Sądu uwzględnił ten wniosek postanowieniem z dnia 9 marca 2016 r.

26 Na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności Kolachi Raj podniosła jedyny zarzut dotyczący naruszenia art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. W zarzucie tym Kolachi Raj podniosła w szczególności, że Komisja błędnie zastosowała ten przepis jako regułę pochodzenia do działalności produkcyjnej części rowerowych w Sri Lance, podczas gdy dochodzenie dotyczyło ewentualnego obejścia środków antydumpingowych w Pakistanie, i że instytucja ta nie wykazała niewystarczającego charakteru dowodowego świadectw pochodzenia ani też nie podjęła środków w celu zastosowanie reguł pochodzenia przewidzianych w przepisach celnych Unii.

27 W zaskarżonym wyroku Sąd uwzględnił jedyny zarzut Kolachi Raj w zakresie, w jakim twierdzono w nim, że Komisja błędnie zastosowała „w drodze analogii" art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, i oddalił go w zakresie, w jakim dotyczył on wartości dowodowej świadectw pochodzenia.

28 W powyższych ramach Sąd stwierdził nieważność spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczyło ono Kolachi Raj.

Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

29 Komisja w odwołaniu wnosi do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi w pierwszej instancji i obciążenie Kolachi Raj kosztami postępowania, oraz

– tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

30 Kolachi Raj wnosi do Trybunału o:

– oddalenie odwołania w całości;

– tytułem żądania ewentualnego – sprostowanie zaskarżonego wyroku i potwierdzenie jego sentencji;

– obciążenie Komisji jej własnymi kosztami w ramach postępowania odwoławczego oraz kosztami poniesionymi przez Kolachi Raj; oraz

– obciążenie EBMA jej własnymi kosztami w ramach postępowania odwoławczego.

31 EBMA wnosi do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji oraz obciążenie Kolachi Raj kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego;

– tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania i do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w pierwszej instancji w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie oraz obciążenie Kolachi Raj kosztami postępowania odwoławczego.

W przedmiocie odwołania

Argumentacja stron

32 Na poparcie odwołania Komisja podnosi jedyny zarzut oparty na naruszeniu prawa przez Sąd przy wykładni i stosowaniu art. 13 rozporządzenia podstawowego. Zarzut ten, skierowany przeciwko pkt 83–93 i 107–119 zaskarżonego wyroku, składa się z dwóch części.

W przedmiocie pierwszej części jedynego zarzutu

33 W pierwszej części swojego jedynego zarzutu Komisja twierdzi, że Sąd naruszył prawo, jako że w celu dokonania wykładni i zastosowania art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego oparł się na regułach pochodzenia.

34 W pierwszej kolejności Komisja utrzymuje, że wykładnia, zgodnie z którą, po pierwsze, pojęcie pochodzenia („provenance”) opiera się na regułach pochodzenia, a po drugie, pochodzenie części używanych do montażu może zostać wykazane tylko przez zastosowanie tych reguł, nie znajduje żadnego oparcia w brzmieniu art. 13 rozporządzenia podstawowego.

35 Tekst ten bowiem nie zawiera żadnego odniesienia do reguł pochodzenia i odzwierciedla dokonany przez prawodawcę Unii wybór wyłączenia ich stosowania przy ocenie działalności montażowej na podstawie art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Taki wybór jest wynikiem kolejnych zmian przepisów rozporządzenia podstawowego dotyczących obchodzenia środków. W tym względzie, ponieważ reguły pochodzenia okazały się coraz bardziej nieodpowiednie do celów traktowania oczywistych przypadków obejścia, zakres przepisów przeciwdziałających obejściu, ograniczony pierwotnie do montażu części „pochodzących [(w znaczeniu »origine«)] z kraju wywozu produktu objętego cłem antydumpingowym”, został rozszerzony na montaż części pochodzących (w znaczeniu „provenance”) z państwa objętego takim cłem na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 3283/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1994, L 349, s. 1).

36 W związku z tym art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego wprowadza od tamtej pory odrębny i niezależny reżim prawny reguł pochodzenia. Prawo celne jest brane pod uwagę tylko wtedy, gdy rozporządzenie podstawowe odsyła do niego w wyraźny sposób.

37 W drugiej kolejności Komisja twierdzi, że przyjęta przez Sąd wykładnia bezpodstawnie osłabia skuteczność instrumentów zapobiegających obchodzeniu. Natomiast stosowanie w drodze analogii art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego do części wykorzystywanych w odnośnej działalności montażowej pozwoliłoby na zachowanie tej skuteczności.

38 Po pierwsze, podczas gdy art. 13 rozporządzenia podstawowego pozwala przyjąć ogólne podejście do wszystkich transakcji dotyczących spornych części, które miały miejsce w danym roku sprawozdawczym, kryteria ustanowione w regułach pochodzenia powinny zostać zweryfikowane w odniesieniu do każdej części indywidualnie. Tymczasem taka weryfikacja jest niemożliwa w ramach dochodzenia dotyczącego obchodzenia środków ze względu na ograniczenia nierozerwalnie związane z takim dochodzeniem.

39 Po drugie, reguły pochodzenia nie zawierają żadnego przepisu analogicznego do art. 18 rozporządzenia podstawowego, który pozwalałby Komisji odwołać się do zbioru zgodnych poszlak w celu wykazania, przy braku współpracy zainteresowanych stron, że spełnione są przesłanki wymagane do zastosowania środków przeciwdziałających obejściu.

40 Po trzecie, wykładnia, jakiej dokonał Sąd, zmienia reżim prawny mający zastosowanie do części wykorzystywanych do montażu, z chwilą gdy istnieje dodatkowy etap obchodzenia między państwem objętym środkami a państwem, w którym części są montowane. Taka wykładnia sprowadza się bowiem do zastąpienia w takim przypadku zasad ustanowionych w art. 13 rozporządzenia podstawowego regułami pochodzenia wynikającymi z prawa celnego i uniemożliwia zastosowanie instrumentu przeciwdziałającemu obejściu.

41 Po czwarte, zaskarżony wyrok nie zawiera żadnej wskazówki co do tego, czy w celu ustalenia pochodzenia („origine”) zakupionych części, w niniejszym przypadku ze Sri Lanki, należy odwołać się w drodze analogii do reguł pochodzenia Unii lub reguł pochodzenia państwa, do którego te części są wywożone, a mianowicie Islamskiej Republiki Pakistanu.

42 Po piąte, wykładnia dokonana przez Sąd doprowadziłaby w niniejszej sprawie do stworzenia luki prawnej, gdyż sporne części nie pochodziłyby ani ze Sri Lanki, ani z Chin, podczas gdy zastosowanie w drodze analogii art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego pozwoliłoby na uzupełnienie takiej luki.

43 Po szóste, takie zastosowanie w drodze analogii należało do działań dochodzeniowych prowadzonych w celu ustalenia, czy rowery montowane przez Kolachi Raj rzeczywiście odpowiadały kryteriom przewidzianym w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

44 EBMA, które popiera argumentację przedstawioną przez Komisję, uważa, że pierwsza część jedynego zarzutu jest zasadna. Jej zdaniem Sąd naruszył prawo, gdy orzekł w pkt 84–86 zaskarżonego wyroku, że wyrażenie „pochodzą z” (w znaczeniu „provenance”) użyte w art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego należy rozumieć jako dotyczące pochodzenia z państwa bezpośredniego wywozu.

45 W pierwszej kolejności – ponieważ art. 13 rozporządzenia podstawowego nie wprowadza w życie postanowień porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (Dz.U. 1994, L 336, s. 103), wyrażenie „pochodzą z” (w znaczeniu „provenance”) zawarte w jego ust. 2 lit. a) nie może być interpretowane w świetle przepisów rozporządzenia podstawowego, które, jak art. 3 ust. 4 i art. 9 ust. 5 i 6 tego rozporządzenia, przytoczone przez Sąd, wprowadzają w życie postanowienia tego porozumienia. Jest tak zwłaszcza dlatego, że podczas gdy przepisy oparte na zasadach zawartych w tym porozumieniu i art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego dotyczą przywozu produktu końcowego do Unii, to art. 13 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia dotyczy przywozu części do celów montażu produktu końcowego.

46 W drugiej kolejności – zawężająca wykładnia wyrażenia „pochodzą z” (w znaczeniu „provenance”) przyjęta przez Sąd stoi w sprzeczności z celem założonym w art. 13 rozporządzenia podstawowego, jakim jest zapewnienie skuteczności środków antydumpingowych Unii i zapobieganie obchodzeniu tych środków. Ponadto taka wykładnia podważa zakres uznania Komisji w ramach dochodzeń w sprawie obchodzenia środków i pomija aktualne ekonomiczne realia globalnych łańcuchów dostaw.

47 Wystarczyłoby bowiem, aby podmioty dodały jedno, nawet ograniczone działanie obejmujące przetwarzanie części w innym państwie trzecim, aby uniknąć środków przeciwdziałających obejściu. W niniejszym przypadku wykładnia dokonana przez Sąd pozwalałaby podmiotom na „pranie” części montowanych w Sri Lance, co do których ustalono, że ich wysyłanie z tego państwa do Pakistanu w celu kontynuowania ich montażu, w miejsce ich bezpośredniego wywozu do Unii, służy obejściu środków antydumpingowych.

48 Aby zaradzić takiej sytuacji, należałoby pozwolić Komisji na włączenie do badania przesłanek ustanowionych w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego części pochodzących z państwa objętego początkowymi środkami antydumpingowymi i przewożone przez państwo trzecie do państwa trzeciego objętego dochodzeniem w sprawie obchodzenia środków, w szczególności w przypadku gdy w ramach wytworzenia lub przetworzenia tych części te przesłanki nie są spełnione.

49 Kolachi Raj twierdzi, że pierwsza część jedynego zarzutu jest bezzasadna.

50 Po pierwsze, Kolachi Raj uważa, że twierdzenie Komisji, zgodnie z którym prawodawca Unii celowo wyłączył stosowanie reguł pochodzenia w ramach stosowania art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, jest błędne.

51 W istocie prawodawca ten nie wyjaśnił przyczyn, które uzasadniały użycie, a następnie odejście od pojęcia pochodzenia („origine”) w ramach przepisów przeciwdziałających obejściu. W braku definicji pojęcia pochodzenia („provenance”) w rozporządzeniu podstawowym nie można uznać, iż jest to pojęcie autonomiczne, lecz powinno być ono interpretowane zgodnie z jego powszechnym znaczeniem oraz w oparciu o podobne pojęcia przewidziane w ustawodawstwie Unii, wśród których znajduje się w szczególności celne pojęcie pochodzenia („origine”). Ponadto z art. 13 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wynika, że ów art. 13 nie stanowi przeszkody dla normalnego stosowania przepisów prawa Unii w dziedzinie celnej dotyczących niepreferencyjnego pochodzenia.

52 Po wtóre, Kolachi Raj kwestionuje interpretację zaskarżonego wyroku dokonaną przez Komisję. Zdaniem tej spółki Sąd nie wypowiedział się na temat wykazania pochodzenia („provenance”) i nie orzekł też, że pojęcie pochodzenia („provenance”) opiera się na regułach pochodzenia. Sąd zajął jedynie stanowisko co do możliwości „weryfikacji” pochodzenia części przez Komisję. Miałoby chodzić o weryfikację przez Komisję dokumentów dostarczonych przez zainteresowaną stronę, zgodnie z art. 16 rozporządzenia podstawowego. W konsekwencji Sąd nie ograniczył środków, którymi Komisja dysponuje w tym względzie, ani też nie wykluczył wyraźnie wszelkich innych środków w celu wykazania, że w niniejszej sprawie części „pochodziły” (w znaczeniu „provenance”) z Chin.

53 Wobec tego Kolachi Raj podnosi, że pochodzenie („origine”) stanowi jedyne istotne i właściwe kryterium w celu ustalenia, że część nie pochodzi (w znaczeniu „provenance”) de facto z państwa wysyłki, a reguły pochodzenia ustanowione w przepisach celnych określają w rzeczywistości pierwotne pochodzenie („provenance”) części. Taką wykładnię potwierdzającą zobowiązania Unii w ramach WTO, w szczególności w drodze klauzuli najwyższego uprzywilejowania.

54 Co do istoty Kolachi Raj podkreśla, po pierwsze, że progi określone w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego służą dokonaniu oceny, czy działalność montażowa jest równoznaczna z obchodzeniem środków antydumpingowych, a nie ustaleniu pochodzenia („origine”) lub pochodzenia („provenance”) danej części.

55 Po drugie, nie zostało wykazane, że przyjęta przez Sąd wykładnia zmniejsza skuteczność instrumentu przeciwdziałającego obejściu lub uniemożliwia jego stosowanie. Sam fakt, że dla osób prowadzących dochodzenie łatwiejsze może być zastosowanie kryteriów przewidzianych w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, a nie reguł pochodzenia, nie może być brany pod uwagę przy wykładni wyrażenia „pochodzą z kraju objętego środkami".

56 Po trzecie, bezsporne jest, że Komisja może zastosować art. 18 rozporządzenia podstawowego w przypadku braku współpracy, również w ramach dochodzeń objętych zakresem stosowania art. 13 tego rozporządzenia. W niniejszym przypadku Komisja nie doszła jednak do wniosku, że omawiane świadectwa pochodzenia były fałszywe lub wprowadzające w błąd.

57 Po czwarte, stosowanie reguł pochodzenia Unii byłoby zgodne z prawem Unii. Świadczy o tym podejście przyjęte przez Komisję w decyzji 2001/725/WE z dnia 28 września 2001 r. w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu odbiorników telewizji kolorowej pochodzących z Turcji (Dz.U. 2001, L 272, s. 37).

58 Po piąte, co się tyczy istnienia rzekomej luki prawnej, Kolachi Raj podkreśla z jednej strony, że z zaskarżonego wyroku nie wynika, iż sporne części nie pochodzą (w znaczeniu „provenance") z Chin, a z drugiej strony, że Sąd poprzestał na stwierdzeniu, iż Komisja słusznie uznała, że omawiane świadectwa pochodzenia nie stanowią wystarczających dowodów służących wykazaniu pochodzenia („origine") tych części. Kwestia, czy w tych okolicznościach Komisja mogła odrzucić te świadectwa i wykorzystać dostępne dane zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego, a jeśli tak, to jakie to były dane, nie została ani podniesiona przed Sądem, ani przez Sąd rozstrzygnięta.

59 Po szóste, Kolachi Raj zauważa, że skoro dochodzenie dotyczyło ewentualnego obejścia środków antydumpingowych poprzez działalność montażową prowadzoną w Pakistanie, a nie w Sri Lance, kryteria określone w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego mogły mieć zastosowanie jedynie do działalności montażowej prowadzonej w Pakistanie, po ustaleniu pochodzenia („provenance") spornych części. Tymczasem Komisja błędnie zastosowała te kryteria w celu wykazania, że części te pochodziły (w znaczeniu „provenance") z Chin.

W przedmiocie części drugiej jedynego zarzutu

60 W drugiej części swojego jedynego zarzutu Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo, gdy ograniczył rodzaj materiału dowodowego, który może posłużyć do wykazania, iż rozpatrywane części „pochodzą" (w znaczeniu „provenance") z kraju objętego środkami w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zakazując jej przedstawienia tego dowodu w inny sposób niż poprzez reguły pochodzenia.

61 W pierwszej kolejności – brzmienie art. 13 tego rozporządzenia w żaden sposób nie ogranicza dowodów, które można wykorzystać. Używając sformułowania „pochodzą z" (w znaczeniu „provenance"), prawodawca Unii zezwolił na stosowanie norm autonomicznych, o których mowa w tym artykule, nie tylko w odniesieniu do gotowego produktu objętego dochodzeniem dotyczącym obchodzenia środków, lecz również do części wykorzystywanych do zmontowania tego produktu.

62 W drugiej kolejności Komisja uważa, że Sąd dokonał błędnej wykładni wyroku z dnia 26 września 2000 r., Starway/Rada (T-80/97, EU:T:2000:216) i naruszył zasadę proporcjonalności.

63 Wyrok ten został bowiem wydany w bardzo wyjątkowych okolicznościach. Wynika z niego, że wybór środków dowodowych w celu wykazania spełnienia przesłanek ustanowionych w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego powinien być swobodny, a instytucje Unii nie mają obowiązku przedstawienia dowodu na to, że części te pochodzą (w znaczeniu „origine") z kraju objętego środkami antydumpingowymi.

64 EBMA, które zgadza się z argumentacją Komisji, dodaje, że sugerując w pkt 87, 92, 108 i 114 zaskarżonego wyroku, iż obowiązek weryfikacji pochodzenia („origine") części spoczywa na Komisji, Sąd pominął wyrok z dnia 26 września 2000 r., Starway/Rada (T-80/97, EU:T:2000:216), z którego wynika, że instytucje Unii nie mają obowiązku dowiedzenia pochodzenia („origine") części w zastosowaniu art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego i że ciężar dowodu tego pochodzenia („origine") ciąży na danym producencie eksportującym.

65 W niniejszym przypadku jest powszechnie wiadome i niekwestionowane, że części montowane w Sri Lance były pochodzenia (w znaczeniu „origine") chińskiego, w związku z czym do Kolachi Raj należało wykazanie, że części te nabyły lankijskie pochodzenie („origine"). Ponieważ Kolachi Raj nie przedstawiła takiego dowodu, Komisja nie była zobowiązana do przeprowadzenia dodatkowej analizy, aby uznać, że owe części pochodziły (w znaczeniu „provenance") z Chin, niezależnie od okoliczności, że zastosowała ona w drodze analogii art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

66 Kolachi Raj twierdzi w związku z tym, że druga część jedynego zarzutu jest bezzasadna.

67 W pierwszej kolejności, przypominając, że Sąd nie ograniczył środków dowodowych, które mogą zostać wykorzystane do wykazania pochodzenia („provenance") danej części, oraz że reguły pochodzenia stanowią jedyne istotne kryterium w tym zakresie, Kolachi Raj podkreśla, że w braku wyraźnego przepisu, który uniemożliwia lub dopuszcza stosowanie kryteriów określonych w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego w celu ustalenia pochodzenia („origine") lub pochodzenia („provenance") części, należy stwierdzić, że takie stosowanie nie jest dopuszczalne. Ponieważ przepis ten stanowi wyjątek od powszechnego systemu ceł antydumpingowych, powinien on podlegać ścisłej wykładni.

68 Kolachi Raj wywodzi dodatkowy argument ze struktury art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, która prowadzi najpierw do ustalenia, jakie części pochodzą (w znaczeniu „provenance") z kraju objętego środkami zgodnie z lit. a) tego przepisu, a następnie dopiero do zastosowania kryteriów określonych w lit. b) tego przepisu.

69 Ponadto Kolachi Raj zauważa, że Komisja powinna odwołać się do dowodów, to znaczy do okoliczności faktycznych mających logiczny związek z wyciągniętymi z nich wnioskami prawnymi. Tymczasem taki związek nie może zostać ustalony między kryteriami zawartymi w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego a określeniem pochodzenia („provenance") spornych części.

70 W drugiej kolejności Kolachi Raj sprzeciwia się argumentom Komisji wywiedzionym przez tę ostatnią z wyroku z dnia 26 września 2000 r., Starway/Rada (T-80/97, EU:T:2000:216), który został wydany w okolicznościach innych niż okoliczności niniejszej sprawy. W zaskarżonym wyroku Sąd w żaden sposób nie zaprzeczył temu wyrokowi i ograniczył się do stwierdzenia, że Komisja nie mogła posłużyć się art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego w celu zbadania pochodzenia („origine") części wyprodukowanych w Sri Lance.

71 Ponadto podczas rozprawy Kolachi Raj podniosła, że argument EBMA odnoszący się do ciężaru dowodu w zakresie pochodzenia („origine") części jest niedopuszczalny, ponieważ nie wpisuje się w argumentację Komisji, która odnosi się do zastosowania w drodze analogii art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

72 Tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał doszedł do wniosku, że zaskarżony wyrok narusza prawo, Kolachi Raj wnosi do Trybunału o zastąpienie uzasadnienia poprzez zastąpienie w tym wyroku odwołania do pochodzenia („origine") tych części odwołaniem do ich pochodzenia („provenance").

Ocena Trybunału

Uwagi wstępne

73 Dwie części jedynego zarzutu, które są ze sobą ściśle powiązane i które należy w związku z tym zbadać łącznie, dotyczą naruszeń prawa, jakich miał dopuścić się Sąd przy wykładni i stosowaniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Komisja, popierana przez EBMA, twierdzi w istocie, po pierwsze, że Sąd błędnie utożsamił pojęcie „pochodzenia" („provenance") z pojęciem „pochodzenia" („origine"). EBMA dodaje, że Sąd błędnie utożsamił „pochodzenie" („provenance") z państwem bezpośredniego wywozu. Po drugie, Komisja, popierana przez EBMA, podnosi, że Sąd niesłusznie ograniczył możliwość przedstawienia dowodu na okoliczność, iż części pochodzą (w znaczeniu „provenance") z państwa objętego środkami, nakładając na Komisję obowiązek wykazania pochodzenia („origine") części w rozumieniu prawa celnego.

74 Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ustanowione na podstawie tego rozporządzenia cła antydumpingowe można rozszerzyć na przywóz z państw trzecich produktów podobnych, zarówno nieznacznie zmodyfikowanych, jak też niemodyfikowanych, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone.

75 Ciężar dowodu obchodzenia środków antydumpingowych w państwie trzecim w świetle art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia spoczywa na instytucjach Unii (zob. podobnie wyroki: z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 35; a także z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/Chin Haur Indonesia, C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P, EU:C:2017:61, pkt 56), a do każdego indywidualnego producenta eksportującego należy wykazanie, że jego szczególna sytuacja uzasadnia przyznanie zwolnienia na podstawie art. 13 ust. 4 tego rozporządzenia (wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/Chin Haur Indonesia, C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P, EU:C:2017:61, pkt 59).

76 Zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego działalność montażową prowadzoną w państwie trzecim uznaje się za obchodzenie obowiązujących środków, jeżeli spełnia warunki wymienione w tym przepisie. Wśród tych przesłanek znajduje się ta wynikająca z lit. a) w związku z lit. b) tego przepisu, który wymaga, aby części stanowiące 60% lub więcej całkowitej wartości części zmontowanego produktu „pochodz[iły] [(w znaczeniu »provenance«)] z kraju objętego środkami".

77 W pkt 79–85 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał wykładni tego przepisu w ten sposób, że wystarczy co do zasady, aby instytucje Unii wykazały, że części stanowiące 60% lub więcej całkowitej wartości części zmontowanego produktu „pochodzą" (w znaczeniu „provenance") z kraju objętego środkami antydumpingowymi, bez obowiązku przedstawienia przez te instytucje dowodu na to, że te części również pochodzą (w znaczeniu „origine") z tego państwa. Sąd uznał jednak, że w razie wątpliwości może okazać się konieczne sprawdzenie, czy części pochodzące (w znaczeniu „provenance") z danego państwa nie pochodzą (w znaczeniu „origine") w rzeczywistości z innego państwa. W tym kontekście Sąd zinterpretował wyrażenie „pochodzą z" (w znaczeniu „provenance") jako odnoszące się do danego przywozu, a w konsekwencji do państwa wywozu odnośnych części.

78 Mając na względzie tę wykładnię, Sąd uznał w pkt 86 zaskarżonego wyroku, że części zakupione przez spółkę Kolachi Raj w Sri Lance zostały przywiezione z tego państwa po poddaniu ich w tym państwie obróbce i tym samym mogły zostać uznane za „pochodzące" (w znaczeniu „provenance") z tegoż państwa. Sąd dodał w pkt 87 i 91 tego wyroku, że Komisja mogła jednak zweryfikować, czy części te nie pochodzą (w znaczeniu „origine") w rzeczywistości z Chin, i w tym celu zwrócić się do Kolachi Raj o przedstawienie dowodu, że wspomniane części naprawdę pochodzą (w znaczeniu „origine") ze Sri Lanki.

79 W szczególności Sąd orzekł, odpowiednio w pkt 105 i 114 zaskarżonego wyroku, że o ile Komisja mogła, nie naruszając prawa, odrzucić moc dowodową świadectw pochodzenia przedstawionych przez Kolachi Raj, o tyle instytucja ta naruszyła prawo, stosując „w drodze analogii" art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego w celu określenia „pochodzenia" („origine") części zakupionych przez tę spółkę w Sri Lance.

80 Wynika z tego, że w istocie Sąd przyjął zawężającą wykładnię pojęcia pochodzenia („provenance") z państwa objętego środkami antydumpingowymi w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zrównując je z bezpośrednim przywozem odnośnych części z tego państwa i wymagając, w braku takiego bezpośredniego przywozu, aby Komisja przedstawiła dowód, iż części te faktycznie pochodzą (w znaczeniu „origine") z tego państwa.

81 W tych okolicznościach w celu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie podnoszonych naruszeń prawa należy przede wszystkim dokonać wykładni art. 13 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia podstawowego, a konkretnie określić zakres pojęcia pochodzenia („provenance") części, odzwierciedlonego w wyrażeniu „pochodzą z" (w znaczeniu „provenance"), zawartego w art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, a także ustalić wymogi dotyczące dowodu tego pochodzenia.

W przedmiocie wykładni art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i naruszeń prawa popełnionych przez Sąd

82 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w celu dokonania wykładni przepisu prawa Unii należy wziąć pod uwagę nie tylko jego treść, ale także jego kontekst oraz cele, do których zmierza uregulowanie, którego ów przepis stanowi część (wyrok z dnia 12 października 2017 r., Tigers, C-156/16, EU:C:2017:754, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo).

83 Jak przypomniano w pkt 76 niniejszego wyroku, z art. 13 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia podstawowego wynika, że z zastrzeżeniem spełnienia pozostałych przesłanek określonych w tymże ust. 2 działalność montażowa uważana jest za obejście obowiązujących środków antydumpingowych, jeżeli części stanowiące 60% lub więcej całkowitej wartości części zmontowanego produktu „pochodzą [(w znaczeniu »provenance«)] z kraju objętego środkami". W świetle uwag przedstawionych w pkt 75 niniejszego wyroku do instytucji Unii należy wykazanie, że odnośne części „pochodzą" (w znaczeniu „provenance") z tego państwa.

84 Rozporządzenie podstawowe nie zawiera definicji wyrażenia „pochodzą z" (w znaczeniu „provenance"), użytego w art. 13 ust. 2 lit. a), ani też pojęcia pochodzenia („provenance"). Zgodnie z ich zwyczajowym rozumienie, zwrot „pochodzić z" (w znaczeniu „provenance"), jak zauważył rzecznik generalny w pkt 64 opinii, oznacza „przyjść z" lub „wywodzić się z".

85 Strony postępowania odwoławczego spierają się co do kwestii, czy pojęcie „pochodzenia" („provenance") powinno, jak proponują Komisja i EBMA, stanowić przedmiot wykładni rozszerzającej, wykraczającej poza zakres pojęć „pochodzenia" („origine") celnego i „przywozu bezpośredniego", czy też, jak sugeruje Kolachi Raj, wykładni zawężającej, co oznacza, że „pochodzenie" odnosi się wyłącznie do pochodzenia („origine") celnego części.

86 Co się tyczy w pierwszej kolejności kwestii, czy pojęcie „pochodzenia" („provenance") należy rozumieć jako równoważne pojęciu pochodzenia („origine") celnego odnośnych części, należy zauważyć, jak wskazał również rzecznik generalny w pkt 66 opinii, że analiza różnych wersji językowych art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wykazuje rozbieżności.

87 W istocie podczas gdy art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego w wersji językowej hiszpańskiej („procedan del"), duńskiej („fra det"), greckiej („προέρχονται από"), angielskiej („are from"), francuskiej („proviennenet du"), chorwackiej („iz"), łotewskiej („nāk no"), litewskiej („ira iš"),

niderlandzkiej („afkomstig… uit”), portugalskiej („provenientes do”), rumuńskiej („provin din”), fińskiej („tulevat maasta”) i szwedzkiej („från det”) odsyłają do pojęcia „pochodzenia” części („provenance”), wersje językowe niemiecka („Ursprung”) i włoska („originari”) odnoszą się do ich „pochodzenia” („origine”). Wreszcie wersje językowe czeska („pochazeji”), polska („pochodzą z”), słowacka („pochádzajú z”) i estońska („pärinevad riigist”) używają wyrażeń mogących odnosić się zarówno do „pochodzenia” (w znaczeniu „provenance”), jak i do „pochodzenia” (w znaczeniu „origine”) części.

88 Tymczasem celem zapewnienia jednolitych interpretacji i stosowania tego samego aktu, w przypadku którego wersja w jednym języku Unii różni się od wersji ustanowionych w innych językach, sporny przepis należy interpretować w zależności od kontekstu i celu uregulowania, którego jest on częścią (wyrok z dnia 26 kwietnia 2012 r., DR i TV2 Danmark, C-510/10, EU:C:2012:244, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

89 W tym względzie należy zauważyć, że brzmienie art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego odpowiada brzmieniu art. 13 ust. 2 lit. i) rozporządzenia nr 3283/94. Przed przyjęciem tego ostatniego rozporządzenia przepisy odpowiadające uregulowaniom obowiązującym w dziedzinie ceł antydumpingowych, czyli kolejno art. 13 ust. 10 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2176/84 z dnia 23 lipca 1984 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych lub subsydiowanych z krajów niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1984, L 201, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1761/87 z dnia 22 czerwca 1987 r. (Dz.U. 1987, L 167, s. 9), a następnie art. 13 ust. 10 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2423/88 z dnia 11 lipca 1988 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych oraz produktów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1988, L 209, s. 1), uzależniały rozszerzenie obowiązującego cła antydumpingowego w związku z działalnością montażową od warunku, aby wartość części używanych w tej działalności i „pochodzących [(w znaczeniu »origine«)] z kraju wywozu produktu objętego [takim] cłem” przekraczała co najmniej 50% całkowitej wartości wszystkich innych wykorzystanych części. Przymiotnik „pochodzący” (w znaczeniu „origine”) odsyłał zatem do pojęcia „pochodzenia” („origine”) w rozumieniu prawa celnego.

90 Jak zauważył w istocie rzecznik generalny w pkt 81 opinii, zmiana wprowadzona rozporządzeniem nr 3283/94, które używa, przynajmniej w kilku wersjach językowych rozpatrywanych przepisów, wyrażenia odsyłającego do pojęcia pochodzenia (w znaczeniu „provenance”), a nie do pojęcia „pochodzenia” (w znaczeniu „origine”), oznacza, że prawodawca Unii celowo zdecydował się zdystansować od reguł pochodzenia prawa celnego i że w związku z tym pojęcie „pochodzenia” („provenance”) do celów art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ma treść autonomiczną i odmienną od pojęcia pochodzenia („origine”) w rozumieniu prawa celnego.

91 Z powyższego wynika, że choć do instytucji Unii należy wykazanie, iż części wykorzystywane w działalności montażowej pochodzą (w znaczeniu „provenance”) z kraju objętego środkami antydumpingowymi, to nie są one jednak zobowiązane wykazać, że te części również pochodzą (w znaczeniu „origine”) z tego państwa w rozumieniu prawa celnego.

92 Wniosek ten pozostaje jednak bez uszczerbku dla możliwości wykazania przez danego indywidualnego producenta eksportującego w celu uzyskania zwolnienia z rozszerzonego cła antydumpingowego, zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, że jakkolwiek odnośne części pochodzą (w znaczeniu „provenance”) z państwa objętego środkami, to części te w rzeczywistości pochodzą (w znaczeniu „origine”) z państwa innego niż państwo objęte środkami. W takim bowiem przypadku działalności montażowej nie można uznać za obchodzenie obowiązujących środków antydumpingowych w rozumieniu art. 13 rozporządzenia podstawowego.

93 W drugiej kolejności należy zbadać kwestię, czy pojęcie „pochodzenia” („provenance”) użyte w art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego należy rozumieć poprzez odniesienie do przywozu części, a zatem jako odsyłające do państwa ich bezpośredniego wywozu.

94 W tym względzie, po pierwsze, należy zauważyć, że w przypadku ustalenia, iż części będące przedmiotem działalności montażowej są bezpośrednio przywożone z państwa objętego środkami do innego państwa trzeciego lub do Unii w celu ich montażu, instytucje Unii mogą uznać, że części te „pochodzą" (w znaczeniu „provenance") z pierwszego z tych państw w rozumieniu tego przepisu.

95 Po pierwsze, taka wykładnia jest w istocie zgodna ze zwyczajowym znaczeniem czasownika „pochodzić" (w znaczeniu „provenance"), jak zauważono w pkt 84 niniejszego wyroku.

96 Po wtóre, potwierdza ją również cel i systematyka rozporządzenia podstawowego. W ich świetle, a w szczególności w świetle motywu 19 i art. 13 tego rozporządzenia, rozporządzenie rozszerzające cło antydumpingowe ma jedynie na celu zapewnienie skuteczności tego cła oraz przeciwdziałanie jego obchodzeniu. W konsekwencji środek rozszerzający ostateczne cło antydumpingowe ma charakter jedynie pomocniczy w stosunku do pierwotnego aktu ustanawiającego to cło, który chroni skuteczne stosowanie ostatecznych środków antydumpingowych (wyroki: z dnia 6 czerwca 2013 r., Paltrade, C-667/11, EU:C:2013:368, pkt 28; a także z dnia 17 grudnia 2015 r., APEX, C-371/14, EU:C:2015:828, pkt 50, 53).

97 Tymczasem pozwalając instytucjom Unii na stosowanie art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego do części bezpośrednio przywożonych do państwa, w którym są montowane, z kraju objętego środkami antydumpingowymi, przepis ten pozwala na zastosowanie prostego kryterium, które może zapewnić skuteczność cła antydumpingowego. W związku z tym zamiast obowiązku wykazania pochodzenia („origine") celnego odnośnych części, instytucje mogą co do zasady ograniczyć się do stwierdzenia, że te części są przywożone do państwa montażu z państwa objętego środkami, z zastrzeżeniem możliwości wykazania przez zainteresowanego producenta eksportującego, że wspomniane części w rzeczywistości pochodzą (w znaczeniu „origine") z innego państwa.

98 Po drugie, należy dodać, że wbrew temu, co w istocie orzekł Sąd w pkt 84, 87 i 91 zaskarżonego wyroku, pojęcie pochodzenia („provenance") z państwa objętego środkami nie może być ograniczone do przypadku bezpośredniego przywozu odnośnych części z tego państwa.

99 Przede wszystkim należy bowiem zauważyć, że w świetle jego brzmienia art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie zawiera żadnej przemawiającej za tym wskazówki.

100 Następnie, co się tyczy kontekstu, w jaki wpisuje się ten przepis, prawdą jest, że – jak stwierdził Sąd w pkt 84 zaskarżonego wyroku – wiele innych przepisów rozporządzenia podstawowego posługuje się również pojęciami pochodzenia („provenance") i przywozu.

101 Jednak okoliczność, że w odróżnieniu od tych pozostałych przepisów art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego używa wyrażenia „pochodzą z" (w znaczeniu „provenance") bez żadnego odniesienia do przywozu, sugeruje, że prawodawca Unii nie zamierzał ograniczyć „pochodzenia" („provenance") w rozumieniu tego przepisu jedynie do przypadku bezpośredniego przywozu części z państwa objętego środkami.

102 Wykładnia taka narzuca się wreszcie również w świetle celu i ogólnej systematyki rozporządzenia podstawowego oraz celów rozporządzenia rozszerzającego cło antydumpingowe, które zostały przypomniane w pkt 96 i 97 niniejszego wyroku.

103 W istocie w sytuacji, gdy części są przywożone z państwa objętego środkami do pierwszego państwa trzeciego w celu pierwszego, nawet niewielkiego montażu, przed przywozem ich do kolejnego państwa trzeciego w celu dalszego montażu produktu końcowego przeznaczonego do wywozu do Unii, pełne zrównanie pojęć „pochodzenia" („provenance") i „przywozu" prowadziłoby do wniosku, że części te należy uznać za pochodzące z państwa pierwszego montażu, w związku z czym jakiekolwiek

stwierdzenie obejścia byłoby z założenia wykluczone. Taka interpretacja mogłaby zatem umożliwić podmiotom gospodarczym łatwe uniknięcie rozszerzenia obowiązującego cła ostatecznego poprzez zwielokrotnienie następujących po sobie etapów montażu w państwach trzecich.

104 Taka wykładnia zagrażałaby skuteczności unijnych środków antydumpingowych we wszystkich przypadkach, w których instytucje Unii spotykają się ze skomplikowaną działalnością montażową składającą się z kilku kolejnych czynności montażu mających miejsce w różnych państwach trzecich (zob. podobnie wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 37).

105 Tego ryzyka nie wyklucza stwierdzona przez Sąd w pkt 87 i 91 zaskarżonego wyroku możliwość, że instytucje Unii w przypadku kolejnych czynności montażu realizowanych w dwóch państwach trzecich weryfikują lub ustalają, czy części wysyłane z państwa pierwszego, pośredniego montażu w rzeczywistości pochodzą (w znaczeniu „origine") z państw objętych środkami antydumpingowymi.

106 Taka możliwość sprowadzałaby się bowiem do nałożenia na instytucje Unii, w przeciwieństwie do podejścia przyjętego przez prawodawcę i przedstawionego w pkt 90 i 91 niniejszego wyroku, obowiązku przedstawienia dowodu nie tyle dotyczącego pochodzenia („provenance") części, lecz ich pochodzenia („origine") celnego, a w konsekwencji do zwiększenia spoczywającego na nich ciężaru dowodu, z naruszeniem celu i ogólnej systematyki rozporządzenia podstawowego, które zostały przedstawione w pkt 96 i 97 niniejszego wyroku.

107 Wynika stąd, że art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego powinien być interpretowany w sposób rozszerzający w ten sposób, że części „pochodzą [(w znaczeniu »provenance«)] z kraju objętego środkami" nie tylko w przypadku bezpośredniego przywozu, o którym mowa w pkt 93 niniejszego wyroku, lecz również w sytuacjach, w których można wykazać, w świetle analizy wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku, że części pierwotnie wyprodukowane w państwie objętym środkami antydumpingowymi zostały przywiezione do państwa montażu z pośredniego państwa trzeciego, przez które zostały przewiezione lub w którym zostały poddane niewielkiej obróbce.

108 Dowód takiego pochodzenia („provenance"), który spoczywa na instytucjach Unii, może zatem opierać się na zbiorze zgodnych poszlak, podlegając przy tym kontroli sądu Unii. Niemniej jednak, jak wynika z pkt 92 niniejszego wyroku, zainteresowane podmioty mogą dostarczyć dowód na to, że odnośne części w rzeczywistości pochodzą (w znaczeniu „origine") z państwa innego niż państwo objęte tymi środkami.

109 Szeroką interpretację pojęcia pochodzenia („provenance") w rozumieniu art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego potwierdza również okoliczność, że jak wynika z orzecznictwa Trybunału, prawodawca zamierzał pozostawić instytucjom Unii szeroki zakres uznania w odniesieniu do definicji „obejścia" (zob. podobnie wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 48).

110 Z powyższych rozważań wynika, że Sąd naruszył prawo ograniczając pojęcie pochodzenia („provenance") w rozumieniu art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego tylko do przypadku bezpośredniego przywozu odnośnych części i nakładając na instytucje Unii, w okolicznościach takich jak okoliczności niniejszej sprawy, obowiązek wykazania pochodzenia („origine") odnośnych części.

111 Wbrew temu, co podnosi Kolachi Raj, nie można zaradzić temu naruszeniu prawa poprzez zwykłe zastąpienie uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym każde odesłanie Sądu do pojęcia „pochodzenia" („origine") zostałoby zastąpione odniesieniem do pojęcia „pochodzenia" („provenance"). Sąd ustanowił bowiem między tymi dwoma pojęciami ścisłe rozróżnienie, które wykluczało z góry możliwość wykazania przez Komisję, w oparciu o zbiór zgodnych poszlak, pochodzenia („provenance") odnośnych części w sytuacji takiej jak sytuacja rozpatrywana w niniejszej sprawie.

112 Należy zatem bez konieczności badania pozostałych argumentów Komisji i EBMA uwzględnić jedyny zarzut odwołania i w konsekwencji uchylić zaskarżony wyrok.

W przedmiocie wniesionej do Sądu skargi

113 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala. Sytuacja taka ma miejsce w niniejszej sprawie.

114 W swym jedynym zarzucie podniesionym przed Sądem i dotyczącym naruszenia art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego Kolachi Raj podnosi, po pierwsze, że sporne części nie mogły zostać uznane za pochodzące z Chin, ponieważ zostały one poddane obróbce w Sri Lance i wysłane z tego państwa do Pakistanu, po drugie, że świadectwa pochodzenia, które Komisja błędnie odrzuciła, potwierdzały lankijskie pochodzenie tych części, a po trzecie, że Komisja popełniła błąd, gdy zastosowała art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego do produkcji części rowerowych w Sri Lance, podczas gdy dochodzenie dotyczyło ewentualnego obejścia środków antydumpingowych w Pakistanie, a przepis ten nie stanowi reguły pochodzenia i nie można zatem uwzględnić go do celów stwierdzenia, że części poddane obróbce w Sri Lance pochodziły z Chin. Zdaniem Kolachi Raj Komisja powinna była zastosować reguły pochodzenia przewidziane w prawie celnym Unii.

115 W tym względzie należy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 91, 92, 107 i 108 niniejszego wyroku – do Komisji należy wykazanie, że sporne części pochodziły z Chin, z zastrzeżeniem możliwości wykazania przez Kolachi Raj, że owe części w rzeczywistości pochodziły (w znaczeniu „origine") ze Sri Lanki.

116 W niniejszym przypadku, po pierwsze, z motywów 98–101 spornego rozporządzenia wynika zasadniczo, że Komisja uznała, iż części zakupione przez spółkę Kolachi Raj w Sri Lance pochodziły (w znaczeniu „provenance") z Chin. Podniosła ona w szczególności, że części te były zasadniczo produkowane z chińskich surowców, a Kolachi Raj potwierdziła zresztą tę okoliczność na rozprawie, która odbyła się przed Trybunałem. Ponadto Komisja zauważyła, że lankijski producent był spółką powiązaną z Kolachi Raj i zakwestionowała stosunki pomiędzy Kolachi Raj a jej rzekomo niezależnym dostawcą. Wreszcie wskazując w motywie 101 spornego rozporządzenia, że art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego nie ustanawia reguły pochodzenia, Komisja stwierdziła, iż odnośne części pochodziły (w znaczeniu „provenance") z Chin, jako że zostały one wyprodukowane przy użyciu ponad 60% surowców z Chin, a ich wartość dodana stanowiła mniej niż 25% kosztów produkcji.

117 Ponadto, dla sprecyzowania kontekstu, w jaki wpisuje się niniejsza sprawa – z motywu 94 spornego rozporządzenia wynika, że lankijski producent związany z Kolachi Raj był przedmiotem wcześniejszego dochodzenia w sprawie obchodzenia środków dotyczącego Sri Lanki oraz że Kolachi Raj była również powiązana ze spółką kambodżańską, która zaprzestała działalności w zakresie wywozu rowerów do Unii w okresie sprawozdawczym od 1 września 2013 r. do 31 sierpnia 2014 r., a która przeniosła swoją działalność na Kolachi Raj w Pakistanie.

118 Wszystkie te elementy stanowią zbiór zgodnych poszlak, w oparciu o który Komisja, jak wskazano w pkt 108 niniejszego wyroku, mogła stwierdzić, że odnośne części „pochodziły" (w znaczeniu „provenance") z Chin.

119 W tym względzie należy dodać, że niewątpliwie okoliczności przedstawione w pkt 117 niniejszego wyroku, podobnie jak przedstawiona przez Komisję okoliczność, że Kolachi Raj należy do grupy spółek należących do tej samej osoby fizycznej i uczestniczącej w działaniach polegających na obchodzeniu środków antydumpingowych w różnych państwach trzecich, nie mogą same w sobie uzasadniać wniosku, zgodnie z którym sporne części pochodzą z Chin, co zresztą Komisja wyraźnie przyznała w duplice złożonej przed Sądem. Niemniej jednak okoliczności te stanowią istotne elementy,

które mogłyby wzmocnić wniosek, że części wyprodukowane w Sri Lance, zasadniczo z chińskich surowców, mogą, wbrew twierdzeniom Kolachi Raj, zostać uznane za pochodzące (w znaczeniu „provenance") z Chin w rozumieniu art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

120 Ze swej strony Kolachi Raj nie przedstawiła konkretnych argumentów mających podważyć łańcuch poszlak, na którym oparła się Komisja.

121 W zakresie, w jakim w tym kontekście Komisja zastosowała „w drodze analogii" art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, należy niewątpliwie stwierdzić, że – jak przyznają strony – przepis ten nie stanowi reguły pochodzenia. Natomiast w niniejszej sprawie owo zastosowanie per analogiam stanowiło jedynie jedną ze wskazówek składających się na łańcuch poszlak, na którym Komisja oparła się w celu określenia pochodzenia („provenance") odnośnych części. Natomiast okoliczność, że części poddane obróbce w Sri Lance są wytwarzane zasadniczo z chińskich surowców oraz że ich obróbka w Sri Lance była niewielka, stanowi istotny element zbioru zgodnych poszlak, mających na celu wykazanie, że wspomniane części pochodzą (w znaczeniu „provenance") z kraju objętego środkami.

122 Wreszcie Kolachi Raj nie zdołała wykazać lankijskiego pochodzenia („origine") odnośnych części. W istocie w motywach 98–101 spornego rozporządzenia Komisja odrzuciła moc dowodową świadectw pochodzenia przedstawionych w tym celu przez tę spółkę. Ze względów przedstawionych w pkt 95–105 zaskarżonego wyroku argumenty przedstawione przez Kolachi Raj w celu zakwestionowania tych motywów spornego rozporządzenia należy odrzucić.

123 Mając na względzie całość powyższych rozważań, należy oddalić jedyny zarzut podniesiony przez spółkę Kolachi Raj, a zatem oddalić skargę w pierwszej instancji w całości.

W przedmiocie kosztów

124 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

125 Ponieważ Komisja i EBMA wniosły o obciążenie spółki Kolachi Raj kosztami postępowania, a ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją, poza jej własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez Komisję i EBMA, zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 10 października 2017 r., Kolachi Raj Industrial/Komisja (T-435/15, EU:T:2017:712) zostaje uchylony.

2) Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd zostaje oddalona.

3) Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską oraz European Bicycle Manufacturers Association (EBMA), zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

Podpisy